

Prejudiciële vraag

Is een stuk landbouwgrond dat thans en sinds ten minste vijf jaar wordt gebruikt voor de teelt van grassen of andere kruidachtige voedergewassen, maar tijdens die periode is omgeploegd en ingezaaid met een ander kruidachtig voedergewas (in casu gras dat bedoeld is voor inzaai op bouwland) in plaats van het tot dusver geteelde kruidachtige voedergewas (in casu klavergras), blijvend grasland in de zin van artikel 2, punt 2, van [verordening (EG) nr. 796/2004 ⁽¹⁾ van de Commissie van 21 april 2004] of is er in dat geval sprake van vruchtwisseling, die het ontstaan van blijvend grasland uitsluit?

⁽¹⁾ Verordening (EG) Nr. 796/2004 van de Commissie van 21 april 2004 houdende uitvoeringsbepalingen inzake de randvoorwaarden, de modulatie en het geïntegreerd beheers- en controlesysteem waarin is voorzien bij verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot vaststelling van bepaalde steunregelingen voor landbouwers (PB L 141, blz. 18).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal Central Administrativo Norte (Portugal) op 4 februari 2013 — Marina da Conceição Pacheco Almeida/Fundo de Garantia Salarial, IP, Instituto da Segurança Social, IP

(Zaak C-57/13)

(2013/C 108/35)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal Central Administrativo Norte

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Marina da Conceição Pacheco Almeida

Verwerende partijen: Fundo de Garantia Salarial, IP, Instituto da Segurança Social, IP

Prejudiciële vraag

Dient het Unierecht in het specifieke kader van de waarborging van loonaanspraken bij insolventie van de werkgever, met name de artikelen 4 en 10 van richtlijn 80/987/EEG ⁽¹⁾, aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationaalrechtelijke bepaling die enkel aanspraken waarborgt die opeisbaar zijn geworden in de zes maanden vóór de indiening van de vordering tot insolventverklaring van de werkgever, ook wanneer de werknemer tegen zijn werkgever een vordering heeft ingesteld bij de arbeidsrechtbank met het oog op de gerechtelijke vaststelling en de gedwongen invordering van het verschuldigde bedrag?

⁽¹⁾ Richtlijn 80/987/EEG van de Raad van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever (PB L 283, blz. 23).

Beroep ingesteld op 7 februari 2013 — Europees Parlement/Europese Commissie

(Zaak C-65/13)

(2013/C 108/36)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: A. Tamás en J. Rodrigues, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— nietig verklaren het uitvoeringsbesluit van de Commissie van 26 november 2012 tot uitvoering van verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad voor wat betreft de compensatie van aanbiedingen van en aanvragen om werk, en een nieuwe opzet van Eures;

— de Europese Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn beroep tot nietigverklaring voert het Europees Parlement één middel aan, betreffende schending van artikel 38 van verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad. ⁽¹⁾ Met het bestreden besluit heeft de Commissie de haar door de wetgever van de Unie verleende bevoegdheden onjuist aangewend.

Artikel 38 van voormelde verordening verleent de Commissie slechts uitvoerende bevoegdheden, waarvan de grenzen zijn vastgelegd in artikel 291 VWEU. Volgens het Parlement moet dit laatste artikel aldus worden uitgelegd dat op grond daarvan geen handelingen van algemene strekking ter aanvulling van bepaalde niet-essentiële onderdelen van de wetgevingshandeling mogen worden vastgesteld. Alleen wetgevingshandelingen of gedelegeerde handelingen in de zin van artikel 290 VWEU mogen niet-essentiële onderdelen van een basishandeling aanvullen.

De handeling van de Commissie, een uitvoeringshandeling in de zin van artikel 291 VWEU, vult tevens enkele niet-essentiële onderdelen van verordening nr. 492/2011 aan. Het Parlement is dus van oordeel dat, zo niet-essentiële onderdelen van verordening nr. 492/2011 moeten worden aangevuld, de Commissie een wetgevingsvoorstel tot aanvulling of wijziging van de basishandeling aan de wetgever had moeten voorleggen, nu zij niet bevoegd is gedelegeerde handelingen in de zin van artikel 290 VWEU vast te stellen.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie (PB L 141, blz. 1).